

РЕЦЕНЗІЯ

Шабанов В. Б. – доктор юридических наук, професор, заступитель начальника Академії МВД Республіки Беларусь по науковій роботі

МЕХАНІЗМИ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ*

Еложність і багатогранність сучасного інформаційного простору обумовлює виникнення різноманітних видів інформації, її носіїв, джерел і каналів поширення. В той же час специфіка соціально-правової комунікації складається в впливі на процеси створення, поширення і збереження інформації з метою формування суспільної думки. Розмова йде про особливу функцію держави, механізмом реалізації якої є суспільна комунікативна політика.

Соціально-правової комунікації, як і будь-якому іншому соціальному феномену, притаманні певні закономірності і загальні риси. Для розуміння особливостей соціально-правової комунікації автор використовує метод моделювання і досліджує динаміку історичного розвитку окремих складових комунікації саме з цих позицій.

В монографії Д. В. Андрєєва детально досліджуються механізми комунікації між владою і суспільством, в частині розглядаються різні моделі комунікації і вивчається ефективність використання їх особливостей в процесі модернізації державних інститутів. В наступному автор констатує, що дійсність комунікаційного процесу між владою і суспільством в багатьох відношеннях залежить від вибору найбільш підходящої моделі комунікації.

Систематизація різних видів моделей необхідна для оптимізації головних завдань, які стоять перед комунікацією в процесі налагодження ефективного діалогу між владою і суспільством. Практичний аспект структуризації моделей комунікації не викликає сумнівів, адже всі вони мають схожий механізм реалізації і базуються на закономірностях, загальних навіть для держав з різними культурними, правовими і національними ознаками.

---

* Андрєєв Д. В. Взаємодія влади і суспільства: механізми соціально-правової комунікації : [моногр.] / Андрєєв Д. В. – К., 2013. – 336 с.

Анализируя способы активизации коммуникации между властью и обществом, автор отмечает, что этот процесс должен иметь двусторонний и трансактный характер. Причем, если власть заинтересована в широком привлечении общества к вопросам государственного строительства, скорейшем преодолении правовых коллизий, государство должно применять механизмы, которые максимально уменьшают уровень недоверия к властным правовым институтам. Решение этой задачи направления зависит от выбора наиболее оптимальной *модели коммуникации*.

Любая из моделей коммуникации содержит основные функциональные характеристики коммуникационного процесса, имеет определенную структуру и стандартный набор элементов, который видоизменяется в зависимости от назначения коммуникационной модели. Влияние каждого из отдельных элементов основных моделей коммуникаций проявляется в зависимости от задач, условий, специфики аудиторий и множества других факторов, которые необходимо учитывать при достижении максимального эффекта коммуникативного процесса.

Современной науке ныне известно более сотни моделей коммуникаций. После их тщательного анализа, автор приход к первичному выводу, что современным украинским реалиям наиболее отвечает *трансактная диалоговая модель*, которая предполагает реальное общение, тематику которого стороны коммуникационного процесса определяют по согласию. Трансактность в данном случае означает изменение ролей – переход к таким межличностным коммуникационным отношениям, в которых каждая сторона может поочередно выступать в роли отправителя, получателя или передатчика информации. Таким образом происходит обмен информацией, а в результате и приобретение новых знаний.

На основании вышеизложенного автор делает обобщающий вывод о том, что существующая в Украине модель коммуникативного взаимодействия органов власти и общества нуждается в коренном реформировании, а ее трансформация, которая уже активно происходит, будет происходить и в дальнейшем.

Результаты, полученные автором, являются весомыми, поскольку достаточной мерой дополняют теории философии права, юриспруденции, а также государственного управления и имеют практическое значение для внедрения в деятельность органов государственной власти.